

LIBRIS

We know
books

Ann Cleeves

Vânătorul de fluturi

traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

CRIME SCENE PRESS
2023

Capitolul 1

Lizzie Redhead asculta. În închisoare nu era niciodată liniște, nici măcar acum, în toiul nopții. Celelalte femei din cameră se foiau, pufăind în somn ca niște animale. Aici nu existau celule. Erau dormitoare care îi reaminteau de școală. Nicio urmă de intimitate. Și nici întuneric. O rază de pe coridor răzbătea prin crăpătura de sub ușă și, cu toate că era o instituție cu de minimă securitate, existau reflectoare pe ziduri și la poartă, iar draperiile erau subțiri. Afară, pe coridor, se auzea zgomot de pași. Un gardian o verifica pe puștoaica sinucigașă. Era două noaptea.

Lizzie lucra la ferma închisorii, așa că avea parte de aer curat din plin și făcea suficientă mișcare ca să se mențină în formă, dar asta nu însemna că dormea bine. Niciodată nu avusese nevoie de prea mult somn. Mereu fusese covinsă că nu era fiica părinților ei; decisese încă din copilărie că doar fusese găsită și adoptată în secret. La urma urmelor, ce aveau ei în comun? Ea avea prea multă energie și se plictisea foarte repede. Annie și Sam erau delicați și tandri, predispuși la îmbrățișări de caracatiță și pupături melodramatice. Lizzie se vedea pe sine drept puternică și dură ca oțelul. Crescând, alesese genul acela de bărbați. Tari ca piatra. Piatra lovindu-se de piatră naște foc. Iar Jason Crow o pusese pe foc.

Peste o săptămână urma să fie eliberată și își făcea deja planuri. În închisoare se însănătoșise. Își dăduse seama că existau moduri mai bune de a-și procura plăcerea decât băutura și drogurile. Jason o învățase și asta, cu toate că, la vremea aceea, ea nu-l

crezuse. Știa, după toate câte îi povestise el, că fusese norocoasă să ajungă într-o instituție deschisă.

Distracția ei în închisoare era simplă. Vizita biblioteca și se alătura grupului de scriitori. Avea povești de spus și simțea nevoia să găsească cuvintele potrivite. În bibliotecă descoperise o carte publicată de *National Geographic* și își tot reînnoia împrumutul, până când ajunsese să creadă că volumul îi aparținea. Se întindea pe pat și se uita la pozele unor locuri pe care își dorea să le vadă ea însăși; ideea de a călători o amețea, simțea în nări mirosul pădurii tropicale și sarea mărilor îndepărtate. Locuri imense, suficient de mari încât să-i poată cuprinde ambiția. Părinții ei își petrecuseră întreaga viață pe o rază de mai puțin de cincisprezece kilometri în jurul văii unde se născuse tatăl ei. Lizzie avea nevoie de un ambient aspru, care să o provoace la luptă, de stânci suficient de ascuțite încât să-i taie pielea.

În adolescență se tăia, săpându-și în braț cu o lamă, amețită de izul de metal și sânge. Din când în când mai avea vise despre oțel, lame tăioase, sânge prelingându-se în picături perfect rotunde din tăieturile precise. Mama ei nu observase niciodată. Lizzie se pricepuse mereu să-și ascundă secretele, iar acum ascundea și secretele lui Jason Crow. O bântuiau, dar ea aștepta momentul în care aveau să îi poată fi de folos.

Capitolul 2

Percy intră cu Mini-ul pe drumeagul îngust dinspre The Lamb spre bungalow-ul pe care îl împărțea cu fiica lui. Pe locul pasagerului stătea Madge, o femelă Border Collie metisată, cel mai bun câine pe care îl avusese vreodată. Ar fi câștigat premii la concursuri dacă Percy s-ar fi ostenit s-o dresese cum se cuvine. Vederea lui nu mai era așa de bună, conducea cu nasul lipit de parbriz privind drumul din față. Fiica lui spunea că ar trebui să înceteze să mai conducă, dar el nici nu voia să audă. Ea se bucura de cele două ore de liniște pe care i le aducea timpul petrecut de el la The Lamb. În plus, drumeagul acela nu ducea nicăieri, doar la casa cea mare și la hambarele sofisticat restaurate, iar la acea oră cei de-acolo beau pe rupte. Susan, fiica lui, făcea curățenie acolo și spunea că în fiecare săptămână tomberonul de deșeuri reciclabile era plin cu sticle. Maiorul și doamna C din casa cea mare erau plecați în vizită la fiul lor din Australia, așa că ei nu aveau cum să conducă pe drumeag. Nu risca să lovească pe nimeni, iar mașina mai că își putea găsi singură drumul spre casă.

Percy își dădu seama că mintea îi rătăcea. Berea era tare, iar el se lăsase convins de unul dintre tinerii care se mutaseră în sat să bea o a treia halbă. Întârziase. Susan îl aștepta probabil, cu ochii pe ceas și gustarea în cuptor. Îi plăcea să termine de spălat vasele, iar bucătăria să fie curată și ordonată înainte să înceapă *East Enders*. Soțul ei fugise cu o tinerică din Prudhoe imediat după ce copiii plecaseră de acasă, iar Susan se mutase cu Percy. Să aibă

grijă de el, așa spunea ea. Să aibă pe cineva căruia să-i dea ordine, gândea el, cu toate că de-acum se obișnuise cu ea și i-ar fi lipsit dacă s-ar fi mutat.

Drumeagul urma fundul văii. De o parte și de alta, dealurile se înălțau abrupt, mai întâi până la niște pajiști îngrădite cu ziduri din piatră, unde pășteau oile, în continuarea cărora se zărea o mlaștină întinsă. În apropierea drumului erau copaci, o fâșie îngustă împădurită, unde acum înflorea ciuboțica-cucului și se ridicau lăncile verzi care aveau să se transforme în clopoței albaștri. Începuseră să se ivească frunzele noi și soarele la asfințit arunca umbre pe drum. Percy era pensionar, dar își câștigase traiul la ferme și putea face orice. Cel mai mult îi plăcea să lucreze cu oile, iar acesta era anotimpul lui preferat, cu miei pe deal, cu aroma verii care se apropia, stârnită de soarele care începea să aducă un pic de căldură.

A treia halbă îi apăsa neplăcut pe vezică. Țsta era unul dintre motivele pentru care Susan îl îndemna să meargă la doctor. Ieșea la toaletă de câteva ori pe noapte. Uneori era luat prea din scurt când era pe-afară și se scăpa pe el ca un bebeluș abia ieșit din scutece. Bătrânețea nu era deloc amuzantă, indiferent ce le spunea puștilor de la cârciumă despre viața perfectă. *Io n-am nicio grijă pe lume*. Când îmbătrânești începi să-ți faci griji pentru pierderea demnității și moarte. Opri mașina cât putu de aproape de margine și sări afară. Abia apucă să-și tragă la timp fermoarul; sunetul apei agitate se amestecă cu sunetul propriei lui ape îndreptate către șanț. Simți un moment de ușurare când își ridică pantalonii și se gândi că avea să-și facă o programare la doctor. Nu mai putea continua așa.

Apoi zări fața băiatului, pe jumătate ascunsă sub vegetația sălbatică. Avea ochii deschiși, iar părul lui blond plutea unduind pe apa din șanț, ca niște alge. Fusese secetă, așa că șanțul nu era nici pe jumătate plin. Cea mai mare parte a feței era deasupra apei.

Nu avea niciun semn distinctiv, nicio cicatrice, nicio rană. Era un bărbat tânăr și arăta ca și cum abia ar fi adormit. Purta un pulover de lână și o geacă impermeabilă, iar hainele care nu zăceau în málul de pe fundul șanțului păreau curate și uscate. Pe Percy nu îl îngrozea moartea. Omorâse animale și văzuse oameni morți. Fusese prea tânăr ca să meargă la război, dar în copilăria lui nu era ceva neobișnuit ca oamenii să moară în casele lor. Acum oamenii pretindeau că existau legi pentru siguranță și sănătate, dar pe vremea lui se întâmplaseră destule accidente de muncă, pricinuite de utilaje agricole fără protecție sau fără frâne, ori de prostănaci care se dădeau mari. Își ținuse soția de mână atunci când se stinsese. Când îl văzu pe băiatul care zăcea acolo simți un adevărat șoc care îl trezi pe dată din beție, dar nu-i veni să vomite.

Se uită mai atent la fața lui și, o vreme, se gândi când îl văzuse ultima oară. Săptămâna trecută în salon la The Lamb, puștiul mânca o plăcintă cu carne făcută de Gloria. Singur. Îl întrebase pe amicul său Matty cine era băiatul, dar Matty nu era deloc curios și nu se ostenise să-i răspundă. Dar Percy îl mai văzuse pe băiat și mai recent. Nu mai departe de ieri dimineață, plimbându-se pe drumul spre sat. Percy ieșise pe deal cu Madge și intenționase s-o întrebe pe Susan despre el. Susan era mai curioasă decât el și era la curent cu toate bârfele.

Percy se întoarse la mașină și scoase telefonul mobil din torpedou. De jur împrejur, mierlele cântau în disperare. Era acea perioadă a anului, timpul pentru marcarea teritoriului și împerechere. Cel mai mult i se făcea dor de răposata lui soție primăvara. Nu doar prietenia ei îi lipsea, ci și sexul.

Susan îi oferise telefonul ca să poată da de el oricând și oriunde. Îl sunase la începutul serii ca să-i reamintească să o ia spre casă. De aceea, de la bar el se duse direct la mașină, fără să mai treacă pe la Domni. Nu se făcea să te pui cu fica lui. Nu folosisese niciodată telefonul până atunci, dar Susan îl învățase cum s-o facă

atunci când i-l dăduse. Cifrele de pe taste erau mari, ca să le poată vedea ușor. Mai întâi sună la bungalow. Susan era temperamentală; avea să-i arunce gustarea la gunoi dacă întârzia, iar acum că se trezise i se făcuse foame. Apoi sună la numărul de urgență. Persoana de la celălalt capăt al firului îi spuse să rămână pe loc. Percy găsi o tabletă de ciocolată în buzunarul gecii și așteptă. De astă dată făcea ce i se spusese.

Se aștepta să apară o mașină de poliție sau o ambulanță. Fără sirenă. La urma urmelor, nu era nicio grabă: omul era evident țeapăn și rece. Percy se tot gândise. Inițial crezuse că era vorba de vreun accident. Dar dacă băiatul ar fi fost aruncat în șanț de o mașină, ar fi zăcut deasupra vegetației, nu ascuns dedesubt. La fel dacă i s-ar fi făcut rău. Poate că mergea pe marginea drumului ca să evite o mașină sau un tractor, dar n-avea cum să fi ajuns așa de aproape de șanț. Percy trase concluzia că omul fusese pus acolo. Ascuns. Cineva care s-ar fi plimbat pe drumeag n-ar fi văzut trupul decât dacă s-ar fi târât prin tufișuri ca Percy, care încercase să-și păstreze un dram de demnitate îndepărtându-se de drum. Auzi un vehicul, unul vechi, tușind și scuipând. Madge adormise, dar se trezi și mârâi ușor până când Percy îi puse mâna pe gât. Era un Land Rover, atât de murdar și de lovit încât culoarea originală era imposibil de distins, iar la volan se afla o femeie. Cobori din mașină ca să-i spună că o luase pe un drum greșit și că acela era o fundătură, și oricum nu putea trece de el în acel punct, dar ea opri și coborî. Se întrebă cum de reușeau genunchii să-i susțină greutatea când făcu pasul până jos pe asfalt. Era masivă, fără vreo urmă de frumusețe. Avea pielea și hainele urâte, dar avea ochii minunați, maronii ca niște castane.

– Percy Douglas?

Avea un accent de prin partea locului.

I se păru că o mai văzuse, probabil la The Lamb. Nu era un client obișnuit, doar ocazional. Dar, la dimensiunile ei, n-aveai cum s-o ratezi nici dacă stătea singură într-un colț.

- Mda.

Tot nu-i trecu prin minte că femeia se afla acolo din cauza cadavrului.

- Sunt Vera Stanhope. Inspector detectiv. Nu prea mai ies din birou în ultima vreme, dar locuiesc în apropiere, așa că m-am gândit să vin.

Se scotoci un timp prin buzunare, de parcă ar fi căutat să-i arate o legitimație, dar în cele din urmă renunță și scoase un pachet pe jumătate consumat de bomboane cu mentă.

- Îmi dai voie să văd cadavrul ăla al dumitale?

- N-are nimic de-a face cu mine.

O porni pe drumeag.

- Stai așa. Aș face bine să mă echipez așa cum trebuie, altfel cei din echipa de criminaliști o să mă facă felii și o să mă îndese sub microscopul lor șmechere.

Căută prin Land Rover și scoase un pachet învelit în plastic. În el era un combinezon din hârtie albă cu glugă și o pereche de galoși albi, meniți să fie trași peste pantofi.

- Știu, zise ea când termină de echipat. Arăt ca Yeti, Omul Zăpezilor.

Îi spuse să rămână pe drumeag și să-i arate direcția în care se găsea trupul. Rămase în picioare pe mal și se uită în șanț.

- Cum l-ai găsit? Abia se poate vedea, chiar și de aici.

Percy simți cum roșește.

- Chemarea naturii, nu-i așa?

El aprobă din cap.

- Și pe mine mă cam trece des acum. Nu-i ușor pentru o femeie. Ar trebui să-i mulțumești sorții.

Își dădea seama că ea îndruga vrute și nevrute, dar că toată atenția ei era concentrată asupra tânărului din șanț.

– Îl cunoști?

El clătină din cap.

– L-am văzut pe-aici. Odată la cârciuma din sat și acum vreo câteva zile mergând pe drumeag.

– Unde locuiești?

Tonul ei era amical, preocupat.

– În bungalow-ul de la capătul drumeagului. L-am construit când m-am însurat. Maiorul Carswell mi-a cedat o bucată de teren. Am lucrat pe la fermele de pe cuprinsul proprietății lui.

Ea încuviință, ca și cum ar fi înțeles cum merg lucrurile.

– Atunci pare cam bizar să nu-l cunoști, dacă era din partea locului.

– Nu locuiește în vale.

Percy era sigur de asta.

– Poate e în vizită la cineva. Făcu o pauză, apoi adăugă: Probabil Susan știe.

– Susan?

– Fiica mea. Locuiește cu mine.

Se auzi zgomotul unui alt vehicul. De data asta era o mașină de poliție cu doi agenți în uniformă. Vera Stanhope reveni pe drumeag.

– Cavaleria, zise. Exact la timp. Mor după o ceașcă de ceai, iar tu ești probabil lihnit de foame. Du-te acasă, iar eu o să te urmez după ce stau de vorbă cu agenții. Susan a dumitale o să-mi poată spune ce știe despre băiatul din șanț.

Apăru după o jumătate de oră. Percy și Susan erau încă la masă, dar mâncaseră plăcinta și trecuseră la ceai și prăjituri de casă. Susan a lui fusese dintotdeauna o bună cofetăreasă. În schimb, firea ei nu mai avea acum nici urmă de dulceață, iar lui Percy îi

trecu prin gând că se scursese toată în prăjiturile și budincile pe care le pregătise. Detectiva bătu la ușa bucătăriei, dar nu aștepta să i se răspundă. Imediat ce trecu pragul își scoase pantofii. Percy îi admiră această mișcare inteligentă. Susan nu suporta să-i aducă nimeni murdărie în casă.

– Sper că nu vă deranjez.

Iar acum detectiva era așezată la masă și Susan aducea deja încă o ceașcă și o farfurioară. Îi turnă ceai și tăie o felie de prăjitură. Ochii castanii luminoși îi urmăreau.

– Percy mi-a spus că s-ar putea să știi totul despre tânărul pe care l-a găsit în șanț. Acum avem cel puțin un nume. Avea un portofel în geacă, cu carduri de debit și de credit și un permis de conducere pe numele Patrick Randle. Îți spune ceva?

Mușcă din prăjitură.

Susan se bucura de fiecare clipă. De când Brian plecase și copiii erau departe – Karen la facultate și Lee în armată – bârfa era ceea ce o ținea în viață. Bârfa malițioasă i se potrivea de minune, drept care ea reușise să supere majoritatea femeilor din sat. Pe el îl durea să vadă cât de puțini prieteni are.

– Patrick, spuse Susan, e numele celui care are grijă de Conac.

Vera se uită la ea fără s-o întrerupă, așa că Susan continuă.

– Când maiorul și nevastă-sa pleacă la fiul lor din Australia, aduc mereu pe cineva care să aibă grijă de casă. Mă rog, mai degrabă să aibă grijă de câini, dar ei se simt mai liniștiți știind că e cineva acolo noaptea. Când sunt ei plecați, eu tot mai trec de vreo două ori pe săptămână – e o ocazie bună să fac o curățenie serioasă – dar n-aș vrea să stau acolo sau să plimb namilele alea de labradori băloși.

– Întotdeauna Patrick e cel care vine când sunt ei în vacanță?

Vera își terminase felia de prăjitură. Fără să întrebe, Susan îi mai servi una.

– Nu, de obicei e o femeie de vârstă mijlocie. Louise e numele ei. De data asta ea n-a fost disponibilă și agenția i l-a trimis pe tânăr. Mie nu mi-a părut rău. Louise se purta de parcă ar fi fost stăpâna conacului, numai aere și ifose, deși era doar o angajată, la fel ca mine.

Amărăciunea ei ieșea din nou la suprafață.

– De cât timp era Patrick aici?

Vera se întinse după ceainic.

– De vreo două săptămâni. A sosit marți, care e una dintre zilele mele de curățenie. Doamna Carswell m-a rugat să-i prezint locul și să-l ajut să se instaleze. La mansardă există un apartament în care stătea Nicholas, fiul lor mai mare, înainte de a pleca în Australia, iar cei care au grijă de casă stau mereu acolo.

– Cum era Patrick ăsta?

Percy fu tentat să le lase pe cele două femei să discute. De obicei, la acea oră se așeza la televizor și nu-i plăcuse niciodată să-și tulbure rutina. Se gândi că Susan avea să-și dea în petec spunând ceva răutăcios. Dar între femei exista o conexiune atât de puternică, încât se temea că, dacă avea să se miște, risca să o rupă.

– Părea un tip destul de plăcut, spuse Susan și Percy se simți ușurat. Nu era greu să stai de vorbă cu el. Era relaxat. L-am întrebat de ce avea grijă de case. Mi se părea un mod ciudat în care să-și câștige traiul un tânăr isteț.

– Și el ce ți-a răspuns?

– Că pentru moment slujba asta îi convenea. Era între două proiecte și îi făcea plăcere să exploreze ținutul.

– Proiecte? Vera miji ochii. Ce voia să spună cu asta?

– Nu sunt sigură. Dar așa mi-a spus.

– De unde venea?

Acum întrebările se succedau cu repeziciune. Percy se gândi că grășana avea cu siguranță adresa puștiului, dacă îi găsisse permisul de conducere, deci despre ce putea fi vorba?